

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobce společnosti **OKD, a. s.**, se sídlem Ostrava, Prokešovo nám. 6/2020, zastoupeného JUDr. Vladimírem Jirouskem, advokátem v Ostravě, Preslova 9, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2004, č. j. ÚPS/1497/04/Sn, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 5. 2006, č. j. 22 Ca 415/2004 - 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 5. 8. 2004, č. j. ÚPS/1497/04/Sn bylo, s odkazem na ustanovení § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jako nepřipustné odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Frenštát pod Radhoštěm ze dne 30. 4. 2004, č. j. STAV/17228-03/2476-03/rkrig, kterým bylo vyhověno žádosti společnosti Siemens Automobilové systémy, s. r. o., o vydání stavebního povolení na stavbu označenou jako „Ocelová konstrukce pro stěhování technologie včetně stavebních úprav haly II. v areálu Siemens Automobilové systémy, s. r. o. ve Frenštátě pod Radhoštěm“ na blíže specifikovaných parcelách v k. ú. Frenštát pod Radhoštěm.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ostravě žalobou, kterou se domáhal jeho zrušení. Shora uvedeným rozsudkem byla žaloba zamítnuta. V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud uvedl, že žalovaný nepochybil, pokud při rozhodování vycházel z premisy, dle které žalobce nebyl účastníkem správního řízení vedeného před prvostupňovým orgánem. Krajský soud zde odmítl argumentaci žalobce, dle které mu mělo být v předcházejícím správním řízení přiznáno postavení účastníka ve smyslu § 59 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Dle krajského soudu nelze totiž přisvědčit názoru žalobce, že mu v daném případě k pozemkům dotčeným stavebním povolením svědčilo „jiné právo“ ve smyslu § 139 písm. f) stavebního zákona. Žalobci přisvědčil pouze v tom, že je osobou oprávněnou k ochraně a evidenci výhradního ložiska ve smyslu § 8 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“); tato skutečnost jej však opravňuje pouze k tomu, aby se k zamýšlenému stavebnímu záměru vyjádřil (§ 19 odst. 2 horního zákona), nezakládá však jeho účastenské postavení. Tato úprava sleduje ochranu výhradního ložiska před ztížením či znemožněním jeho dobývání (§ 16 odst. 2 horního zákona), přičemž její součástí je i omezení umístování a zřizování staveb na chráněném ložiskovém území, ve smyslu ust. § 18 a 19 horního zákona. Na tomto závěru nemůže, dle názoru krajského soudu, nic změnit ani ustanovení § 20 odst. 2 horního zákona, dle kterého má subjekt, kterému bylo vydáno oprávnění k hornické činnosti, přednost před ostatními zájemci o pronájem nebo prodej pozemku ve vlastnictví státu, který se nachází ve stanoveném chráněném ložiskovém území.

Proti tomuto rozsudku brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností opírající se o důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti především upozornil, že je právním nástupcem společnosti OKD, a. s., která měla být účastníkem správního řízení a byla účastníkem řízení před krajským soudem. Pokud jde o vytýkané nesprávné právní posouzení věci, stěžovatel v kasační stížnosti zopakoval v zásadě svou argumentaci uplatněnou již v žalobě. Uvedl, že mu ve vztahu k pozemkům dotčeným povolovanou stavbou náleží „jiné právo“ ve smyslu § 59 odst. 1 písm. d) stavebního zákona [správně zřejmě § 59 odst. 1 písm. b) zákona], neboť je správcem chráněného ložiskového území. Práva s tímto postavením související lze nepochybně podřadit pod pojem „jiná práva k pozemkům nebo stavbám“, ve smyslu § 139 písm. f) stavebního zákona. Z tohoto ustanovení totiž především jednoznačně vyplývá, že výčet konkrétních práv zde uvedených je pouze demonstrativní. Dále je zřejmé, že i práva, která jsou v tomto ustanovení výslovně uvedena, jsou rovněž chráněna i jinými zákonnými předpisy, jak to vyplývá z příslušných poznámek pod čarou; není proto důvod odpírat z tohoto důvodu účastenské postavení ve stavebním řízení stěžovateli.

Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ust. § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

V projednávané věci je především nutno zdůraznit, že veškerá argumentace stěžovatele směřuje proti závěru krajského soudu, dle kterého správní orgány postupovaly

v souladu se zákonem, pokud s ním nejednaly jako s účastníkem předcházejícího správního řízení. Stěžovatel zde (s výjimkou argumentace opírající se o § 20 odst. 2 horního zákona) v zásadě uplatňuje stejné důvody nezákonnosti jako v podané žalobě. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud považuje právní hodnocení věci provedené krajským soudem za správné a dostatečně vyargumentované, bylo by možné na odůvodnění tohoto rozsudku bez dalšího odkázat. I přesto nicméně považuje za žádoucí vyjádřit se k věci podrobněji.

Nelze především přehlédnout skutečnost, že na stavebním řízení se kromě účastníků zúčastňují i další subjekty, které však nemají účastenské postavení se všemi právy z toho plynoucími. Typicky jde o subjekty označované jako „dotčené orgány“, popř. též další subjekty vstupující do řízení z titulu zvláštní právní úpravy (v případě stěžovatele § 19 odst. 2 horního zákona). Jakkoli zákonem předpokládané úkony těchto subjektů (vyjádření souhlasy, stanoviska, a pod.) jsou pro výsledek řízení relevantní (často mají zásadní vliv na jeho výsledek), nelze jejich postavení ztotožňovat s postavením účastníků. Z materiálního hlediska je základním rozlišovacím znakem mezi účastníky a těmito subjekty povaha zájmů, jež ve stavebním řízení hájí. Zatímco účastníci řízení hájí svá (veřejná) subjektivní práva, jež jsou jim imanentní, ostatní subjekty na řízení se účastníci mají za úkol chránit veřejné zájmy, jež by v případě realizace stavebního záměru mohly být ohroženy. Nemusí se přitom vždy nutně jednat o osoby práva veřejného; může jít i o soukromoprávní subjekty (jako je tomu v případě stěžovatele), které byly (obvykle cestou individuálního správního aktu vydaného na základě zákonného zmocnění) pověřeny určitými pravomocemi v oblasti veřejného práva.

V projednávané věci bylo stavební řízení vedeno na základě žádosti stavebníka o vydání stavebního povolení na stavbu, která měla být realizována v chráněném ložiskovém území, tedy v lokalitě, která byla (postupem dle § 17 horního zákona) stanovena za účelem ochrany výhradního ložiska proti znemožnění či ztížení jeho dobývání (§ 16 horního zákona). Z ustanovení § 16 odst. 2 horního zákona, ve spojení s ustanovením § 18 odst. 1 tohoto zákona, vyplývá, že součástí této ochrany je i omezení stavební činnosti. Střetává se zde tedy subjektivní právo vlastníka nemovitosti zahrnuté do chráněného ložiskového území (nebo obecněji právo osoby disponující ve vztahu k této nemovitosti tzv. „právem stavby“) s veřejným zájmem na ochraně výhradního ložiska na tomto pozemku (či spíše pod ním) se nacházejícího. Střed těchto práv a zájmů horní zákon řeší zcela jednoznačně ve prospěch zájmu veřejného, jak plyne z ustanovení § 18 odst. 1 zákona, dle kterého *v zájmu ochrany nerostného bohatství se nesmí v chráněném ložiskovém území zřizovat stavby a zařízení, které nesouvisí s dobýváním výhradního ložiska, pokud k tomu nebyl dán souhlas podle tohoto zákona*. Z tohoto obecného pravidla zákon připouští v § 18 odst. 2 výjimky, a to ve prospěch jiného kvalifikovaného veřejného zájmu (*jde-li o mimořádně důležitou stavbu nebo zařízení*), popřípadě i ve prospěch jiných (tedy i soukromoprávních) zájmů, zde ovšem za podmínky že nebude-li navrhovaná stavba v rozporu s požadavkem na minimalizaci zásahů do využívání nerostného bohatství. V případě těchto výjimek se pak postupuje dle § 19 horního zákona. Zde je podmínkou povolení stavby jednak existence souhlasu orgánu kraje v přenesené působnosti, vydaného po projednání s obvodním báňským úřadem (opatřuje jej rozhodující stavební úřad), dále doložení návrhu podmínek ochrany výhradního ložiska a *vyjádření organizace* (míněno subjektu, kterému byla svěřena oprávnění ve smyslu § 8 horního zákona). Právě v případě podmínky posledně zmiňované je zřejmé, že jde o vyjádření subjektu pověřeného ochranou a evidencí výhradního ložiska, který se k záměru stavebníka vyjadřuje z pohledu těchto veřejných zájmů, jež reprezentuje.

Tento subjekt se tedy k věci nevyjadřuje z pohledu ochrany svých subjektivních práv a zájmů, jak by to příslušelo účastníku řízení.

Krajský soud tedy zcela správně dovodil, že práva spojená s ochranou a evidencí výhradního ložiska ve smyslu § 8 horního zákona nepředstavují *jiná práva k pozemkům nebo stavbám* ve smyslu § 139 písm. f) stavebního zákona (zde k pozemkům nacházejícím se v chráněném ložiskovém území) a nezakládají tedy osobě pověřené jejich výkonem postavení účastníka řízení ve smyslu § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

S ohledem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

Výrok o náhradě nákladů tohoto řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalobce, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že právo na náhradu nákladů řízení se mu nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2007

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu